

GOTTHARD

P. ANTONÍN MALEC

FARNOST SV. GOTTHARDA

8.4.1928 - 23.8.1993

P. JAN PETRÁSEK

FARNOST SV. GOTTHARDA

18.12.1921 - 18.11.1992

JARMILA KUDRNOVÁ

KOSTELÁNEK SV. ANTONÍNA

10.11.1918 - 2.12.1991

P. PhDr. JAROSLAV ZIZAVÝ

FARNOST SV. GOTTHARDA

23.8.1928 - 18.12.1992

Milí farníci, věřím, že nebudu působit ani jako nositel špatných zpráv, ani jako pesimista, když tady napíšu, že se svět kolem nás (a tím nemyslím pouze zahraničí a války) stává stále více nepřehledným. Svoboda, kterou dává Bůh člověku, je jedním z největších darů, které mohl dostat, pokud ne vůbec největší. Protože právě touto svobodou, především svobodou rozhodování, se člověk podobá Bohu. Pochopitelně – i kdybychom po ní jakkoli toužili – nikdy nepůjde o svobodu absolutní, jelikož člověk nemá neomezené možnosti, a tyto jsou navíc determinovány okolnostmi, v nichž se ocitá: materiálními, společenskými, duchovními, kulturními, ideovými. Mám sice možnost se pro něco anebo pro někoho rozhodnout, ale buď na to nemám peníze, schopnosti, anebo v případě člověka mě ten druhý zkrátka nechce.

Pokud se společnost vyvíjí směrem k posilování svobody jednotlivce, což zní pro většinu z nás líbivě, pak se bude ale stále častěji stávat, že ve společnosti bude na různých frontách vítězit jednotlivec silný, mocný a agresivní. Ten, který dokáže doslova zvalcovat toho, který podobné schopnosti nemá.

A v této společnosti zijeme. A ovlivňujeme ji. Mnohem víc, než se nám na první pohled zdá. My křesťané jsme dokonce povinni ji ovlivňovat. Příkaz být světlem, které svítí ostatním, kvasem, který pronikne zbytkem společnosti, a solí, jejíž existence má pouze natolik význam, nakolik je použita, je příkaz daný Bohem.

A Bůh nám k realizaci tohoto příkazu dává rovněž podrobnější předpisy. Nikoli pouhou formou zákona, ale svým Slovem, které je živé, plastické a názorné. Pokud otevřeme

Bibli, na první dobrou sice nepoznáme, v čem je toto Slovo pro nás konkrétně důležité, ale jeho postupným přijímáním můžeme zasévat mezi lidi jednoznačné řešení problémů, které vede k budování Božího království už zde na zemi.

Je to jednoduché a prosté (a Ježíš to i říká), a zároveň není. Protože už při pohledu na tu knihu je všem jasné, že bychom museli většinu svého života zasvětit jejímu studiu. Anebo věřit těm, kteří ji studují a vykládají. A nepřijít za nimi pouze tehdy, když se stane menší či větší tragédie. V nás, kolem nás anebo někde daleko... Bože, proč? Proč se to děje?

Pokud mám po Novém roce z něčeho velkou radost, tak je to mimo jiné i nárůst lidí na biblických večerech. Už to delší dobu není pouze hrstka nadšenců ani skupinka lidí, kteří nemají ve středu večer žádnou jinou práci anebo zálibu. Mám radost z toho, že probírané Slovo je slovem živým: na závěr večera se může každý ptát anebo vyjádřit, co si z toho konkrétního Slova odnáší domů či do života. Je to obohacující a dosvědčující, že stejně jako kdysi, i dnes je Bůh tím, který může ovlivnit myšlení, slova i skutky kohokoli z nás. A stejně jako kdysi, i v dnešní době vnímáme, že paradoxně největší překážkou k realizaci toho, co poznáváme (a je až podivuhodné, kolik praktických – a funkčních – rad či nařízení bylo člověku dáno už před mnoha tisíci lety), je právě svoboda jednotlivce. Aby se to Slovo mohlo stát skutečností, je zapotřebí dostatek těch, kteří tomu řešení nejen uvěří, ale najdou odvahu k jeho realizaci.

Svět nezměníme. Ale sami sebe, naši farnost, a následně i své další okolí změnit můžeme. Právě tím a takto se stáváme tou solí, která činí život chutnějším a společností, do níž se po každé návštěvě kostela či biblické hodiny vracíme, příjemnější. — Takže, vzhůru srdce! Pán je s námi...

P. Miloš

Na obálce hrob P. Jaroslava Zrzavého, Bubenečský hřbitov, IX. hřbitov, oddělení 1-13, hrob 25. U Sv. Gotharda sloužil v letech 1992–2002, nejdříve jako administrátor, poté jako farář.

Zkušenosti nejen v jiných zemích, ale i u nás ukazují, že farnosti, které neprošly proměnou a zůstaly v zaběhnutých kolejkách ve stylu: kněz, který vše zajišťuje, pár jeho nejvěrnějších, kteří mu pomáhají, a zbytek pasivních návštěvníků, zanikají. Přežívají pouze ty komunity, pro které je víra životním stylem a církev konkrétní společenství, které tvoří. Každý z pokřtěných by tedy měl najít tu „svou komunitu“, z které nejen čerpá, ale pro kterou rovněž žije, a v ní také ten „svůj tým“, který zajišťuje určitou oblast farního „rodinného života“.

MINISTRANTI

I když není vyloučeno, aby u oltáře někde vypomáhala i děvčata, v sakristii u Sv. Gotharda se povedlo vytvořit pěkné kamarádství malých i větších kluků, kteří se rádi sejdou nejen na mši svaté, ale i na nějaké sportovní akci či na výletě. A právě tento lidský rozměr vztahu Boha a člověka jim může pomoci prožívat víru v Boha i v letech, kdy se z chlapce stává muž.

Vedoucí týmu: P. Miloš SZABO

Zástupce: Teodor HELLER

Tato parta kluků je otevřena všem chlapcům, kteří již byli u prvního svatého přijímání, takže prošli jak vysvětlením toho, co je mše a eucharistie, tak i praktickými zkušenostmi, kdy člověk není připraven pro její přijetí. Bezpečné prostředí stejně smýšlejících mladých lidí je devizou, kterou nabízíme i dalším rodičům chlapců ve věku 8–20 let. Můžete se k nám přidat

Pište na: ministranti@farnostbubenec.cz

V kopii na: farar@farnostbubenec.cz

V roce 2025 jsme se v rámci Modlitby za svět spojili již s Guatemalou v Latinské Americe a nyní v únoru pokračujeme modlitbou za africkou Guineu. Ve vzpomínkách se ale vrátíme do roku 2024, kdy jsme se modlili za Ghanu. Od představitelů Ghany tenkrát přišlo několik pozdravů a dopisů. Nyní přinášíme poznámky paní velvyslankyně Doris Brese, jejíž pozdrav zazněl v bubenečském kostele sv. Gotharda večer 7. října 2024.

REMARKS BY HER EXCELLENCY MS. DORIS BRESE, AMBASSADOR OF THE REPUBLIC OF GHANA TO THE CZECH REPUBLIC ON THE OCCASION OF PRAYER FOR THE WORLD PROGRAMME ON MONDAY, 7TH OCTOBER, 2024

The Parish Priest

Parishioners

Ladies and Gentlemen

Let me begin by expressing my profound gratitude and appreciation to the Roman Catholic Parish in the Prague District of Bubeneč for dedicating this evening's programme to Ghana and for its efforts to promote peace and security in the world through special programmes with Diplomatic Missions in the Czech Republic.

The Embassy of Ghana in Prague was first established in 1961, the same year the Embassy of the Czech Republic in Accra, Ghana was established. This reflects not only the longstanding nature of our two countries' relations but also the strong ties of friendship and cooperation that exist between our two sides.

Politically, our two countries have enjoyed exchange of high level visits, including the visit to Accra last November by Prime Minister Petr Fiala during which he held fruitful discussions with Vice President Alhaji Mahamudu Bawumia of Ghana. Other areas in which our two countries have collaborated closely include the health, education, construction and agriculture sectors to mention just a few. As our relations continue to grow in depth and breadth, the Embassy and our collaborators on the Czech side will continue to explore avenues to expand these relations to our mutual benefit.

Ghana as a country is known internationally as one of the biggest producers of gold and cocoa. We are also known as a very hospitable country and one with a rich cultural heritage. Increasingly, however, we are also known as a beacon of peace and stability in Africa. Our democratic values, the rule of law and respect for human rights as well as the religious tolerance that exists in our country are recognized and admired globally. Ghana is a country where different faiths, Christianity, Islam, African traditional religion and many others co-exist in absolute harmony and promotes the peace and stability we enjoy.

As the world continues to face increasing challenges in the form of wars, terrorism, pandemics, the climate crisis and others, the role of religion in connecting people, fostering understanding and harmony among the world's different peoples, cultures and beliefs cannot be overstated. We therefore thank the church for this initiative and for its focus on Ghana this evening. I hope that the discussion on Ghana this evening will encourage some of you to visit our country and experience it at first hand. I wish you all an enjoyable evening.

Thank you.

Modlitba za svět trvá již od ledna 2020, od té doby se válečné konflikty ve světě rozšířily o další území. Vypukla válka na Ukrajině, Izrael bojuje s Palestinou, Sýrie zažila státní převrat, vyostřily se vztahy mezi Jižní a Severní Koreou, už několik měsíců trvají protesty také v Gruzii. Diplomatické rozrůžky jsou ale i mezi Venezuelou a Guyanou, nepokoje jsou v asijském Myanmaru, eskaluje napětí v Abcházii, hnutí Tálíbán hrozí Pákistánu, několik let

se očekává převrat v africkém Kamerunu a stále více zemí mluví o tom, že si nárokuje část Antarktidy, která je doposud spravována 30 zeměmi, a je pouze otázka času, kdy některá z nich kvůli zásobám surovin poruší dohodu z roku 1959 anebo ji prohlásí za překonanou.

MODLEME SE ZA MÍR VE SVĚTĚ

Je to to nejmenší, co můžeme spolu udělat.

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemí, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Guinea

3. února 2025 – 2. března 2025

Guinea je chudý zemědělský stát, i když se na jejím území nachází velké zásoby bauxitu a diamantů, které při dobrém hospodaření země a její politické stabilitě mohou Guineji přinést prosperitu. Už nyní je na druhém místě na světě v těžbě bauxitu, který se používá k výrobě hliníku. Kromě toho se zde těží zlato, mangan i sůl, sklízí se rýže, kukuřice, maniok, banány, podzemnice olejná nebo palma olejná. Chová se skot, ovce i drůbež, důležitý je rybolov.

Přesto je to země mnoha problémů, které jako u většiny bývalých kolonií vycházejí z historie, která k místním nebyla vždy příznivá. Vytvořila se skupina bohatých, přičemž ty kolonizátory nahradili šikovní domorodci, ovšem už bez příslušné schopnosti majetek zvelebovat a proměňovat v každodenní potřeby místního obyvatelstva. To je z velké většiny nejen absolutně nemajetné, ale dodnes ze dvou třetin i negramotné.

Tuto skutečnost je potřebné si uvědomit i tehdy, když se hledá způsob, jak jim pomáhat. Guinejská žena sice může např. dostat šicí

stroj, ale v celé osadě se nenajde nikdo, kdo jí přečte návod, jak se má používat. Stejně tak náčelníci některých osad, kteří pro jejich obyvatele představují autoritu, daleko převyšující autoritu našich starostů, sice po několika týdnech obdrží oběžník anebo mobil pro komunikaci, ale aby se dozvěděl, co po něm třeba guvernér v oběžníku chce, musí nejdříve najít někoho, kdo mu ho přečte, a pokud chce někomu zavolat mobilem, nedokáže si jeho jméno najít v seznamu. Nemluvě o tom, jak snadné je oklamat tyto lidi špatnou nebo i falešnou smlouvou, kterou si pochopitelně neumí ani přečíst, natož jí porozumět.

Jedna z nejzaostalejších zemí světa pod vlivem různých evropských a amerických humanitárních organizací se na jedné straně pomalu zvedá z toho nejhoršího, na straně druhé však – zcela pochopitelně – vzhlíží k těmto kontinentům jako k ráji, kde lidé mají vše, co jen chtějí. A kam chce většina mladých Guinejců, ideálně co nejdříve, jakmile se naučí základy čtení a psaní. Doma nevidí žádnou budoucnost, v Evropě možnost zbohatnout. Vymluvit jim, že naše civilizace je jiná než ta jejich, a kmenová sounáležitost, jakož i empatické citění, kdy silnější pomáhá slabšímu a ten, co něco má, zase tomu, který to ještě nemá, téměř nejde. Nic jiného neznají. Jen mají nerealizovatelné sny. Jako třeba ten, který má většina mladých chlapců: že jednou budou v Evropě slavnými fotbalisty. Běhat umí a s míčem si hrají lépe než řada českých dětí. Charita jim navíc dodává dresy velkých fotbalových hráčů i s jejich fotkami. — My jim pojdme věnovat měsíční Modlitbu za Guineu.

Večer věnovaný Guinei – 3. února 2025:

17:30 mše svatá s úmyslem za Guineu, 18:15 prezentace základních informací (Jan Beneš), historických a náboženských souvislostí (P. Miloš Szabo) a monitoring současného dění v zemi (Eva Kličková).

Z vyprávění Ludmily Kufové (92) dýchá pokora a skromnost, ale zároveň rozhodnost, kterou si uchovala i v těžkých dobách. Patří k nejstarším členům naší bubenečské farnosti.

Rodačku z Plzně přivedl do Prahy její manžel Jan, který studoval na „technice“, jak se tehdy říkalo dnešnímu ČVUT. Mladí manželé žili nejprve v miniaturním přístavku v Modřanech a paní Ludmila pracovala jako laborantka v kojeneckém ústavu v Krči. Když ale čekali prvního syna Jirku, přestal jim pokoj o pár metrech stačit. Ovšem sehnat v 50. letech v Praze byt bylo těžké, a tak se mladá maminka na čas vrátila i s dítětem do rodné Plzně. V té době už přednášel inženýr Jan Kuf matematiku na strojní fakultě a skrze práci se mu nakonec podařilo získat byt v pražském Bubenči. Odtud to měla věřící rodina nejbližší do kostela sv. Gotharda, kde jim druhého syna Jožku pokřtil P. Stanislav Novák.

KVŮLI VÍŘE PŘESTALA UČIT

I když měla rodinu a konečně i bydlení, toužila paní Ludmila po vzdělání. Při mateřské a s malými dětmi vystudovala Pedagogickou fakultu a stala se učitelkou matematiky a fyziky. Vyučovala na několika školách na Praze 6, až její pedagogickou kariéru přervaly politické prověrky na Základní škole Bílá. „Tehdejšímu řediteli začalo vadit, že chodíme do kostela, že jsem věřící, že nechci vstoupit do strany. Byl to velký tlak, a nakonec jsem ze školy odešla,“ popisuje ztrátu kantorského zaměstnání.

K POČÍTAČŮM A KE SVATÉMU JÁNU

Díky výborné znalosti matematiky a přimluvě kolegyně získala Ludmila Kufová místo v počítačovém oddělení Státní banky československé. Vytvářela programy, zpracovávala data, statistiky. S vděčností vzpomíná, že nad ní ochrannou ruku držel její nadřízený, který byl evangelík.

Když začala politika pronikat i do tehdejších kázání v bubenečském kostele, rodina Kufových se na čas od Sv. Gotharda vzdálila. Útočiště našli v dnešním vojenském kostele sv. Jana Nepomuckého na Hradčanech,

u proslulého Mons. Josefa Mixy, kde oba synové také ministrovali.

NÁVRAT DO BUBENČE

Po čase se začala rodina do bubenečského společenství vracet. „Pamatuju, když přišel pater Kánský a potom pater Zrzavý. Z kostela nás chodívala vždycky celá parta. A první neděle v měsíci byla radostná, na faře se po mši scházela spousta lidí. S Věrkou Kopkovou a Alenkou Kartašovou jsme chystaly pohoštění,“ vypráví Ludmila Kufová.

Spolu s manželem působili ve farní radě, léta vedli účetnictví farnosti. Po smrti manžela pokračovala v účetnictví sama. Pomáhala i s pravidelným úklidem a měla na starosti květinovou výzdobu.

Víra k paní Ludmile patřila odjakživa: „Já vyrostla v katolické rodině. Maminka měla bratra kněze. Všechno jsem to brala jako samozřejmost. I manžel od dětství ministroval, každý den ráno šel na šestou na mši svatou, teprve pak do školy,“ popisuje, když prohlíží alba své rodiny. K víře vedla i své děti. A stále se má za koho modlit. „Z mojí rodiny už jsem zůstala sama, obě sestry i můj muž umřeli. Ale mám syny, šest vnoučat a deset pravnoučat.“

Milí čtenáři, v tuto chvíli vám chceme velmi poděkovat, že jste se, jako každý rok, zapojili do akce Vánoční strom. Letos jsme chystali dárky a vánoční pozdravy pro dvě organizace, Medici na ulici, poskytující v terénu základní zdravotnickou péči osobám bez domova, a Sananim, organizace pracující se závislými na drogách, gamblingu apod.

Celkem jste se postarali o přípravu šedesáti dáreků a přání. Dobrovolníci organizace Medici na ulici dostali dárky na pracovních večírcích, z jednoho nám poslali fotku, kterou přikládáme. Z dáreků měli radost a velmi děkují.

Organizace Sananim, které jste chystali přání a dopisy jako poděkování za práci, pozvala zástupce farnosti na vánoční večírek do své kavárny Café Therapy. Setkání s vedením a zaměstnanci organizace proběhlo velmi srdečně. Předání přání se tam spontánně stalo součástí happeningu, což pro mě znamenalo nemalý výstup z komfortní zóny. I přesto jsou dojmy z akce a z celé organizace velmi pozitivní.

Mimo jiné zaznělo, že za třicet let existence organizace Sananim jsme jako farnost jediní, kdo si na ně, a speciálně na zaměstnance, vzpomněl. Zarážející zprávou je fakt, že organizace byla zaskočena už jen tím, že jsme součástí římskokatolické církve. Jsme velmi rádi, že stejně jako loňský rok jste obdarovávali bez ohledu na společenské stigma daného tématu. Děkujeme!

Ještě si dovolíme drobnou inzerci: Večírek organizace Sananim se konal v kavárně Café Therapy v centru Prahy, což je kavárna patřící přímo organizaci. Organizace pracuje velmi systematicky a profesionálně a jsou za ní znát výsledky. Jedním z nich je i tato kavárna, kde pracují lidé, kteří prošli organizací jako klienti. Zde pak mají startovací místo, ze kterého se mohou dobře posouvat dále na trh práce. V kavárně je velmi milá obsluha a profesionálně vedená kuchyně, pracuje se zde s kvalitními potravinami. Místo s lehou undergroundovým interiérem velmi doporučujeme k návštěvě či organizaci soukromé akce.

Ještě jednou děkujeme a budeme se těšit na příští vánoční akci!

Anežka a František

5. února 2025

218. LÉVIJSKÉ KNĚŽSTVÍ*Deuteronomium, kapitola 18*

Kněžství, o kterém je řeč ve Starém Zákoně, není identické s tím, co známe z křesťanství, i když se mnozí lidé z kostela tomu srovnání neubrání, zejména když nemají ani základní biblické vzdělání a o kněžích slyší v kostele, když se tam čte z Písma Svatého. Každé náboženství má i své duchovní vůdce anebo obřadníky, kteří jsou jakýmsi přemostěním mezi tím pozemským a tím, co jim představuje božstvo anebo boha. Židé měli pro chrámovou službu vyčleněný celý jeden kmen. Kdo se narodil do kmene Lévi, automaticky byl předurčen pro to, že nemůže vlastnit půdu, nemůže vydělávat na jakékoli živnosti a bude už celý čas odkázán na podporu ostatních jedenácti židovských kmenů.

12. února 2025

219. ZABITÍ ČLOVĚKA*Deuteronomium, kapitola 19*

Kromě přirozené smrti, která nastává v důsledku nemoci či stárnutí, vždy docházelo i k násilnému úmrtí, přičemž nebylo vždy snadné odhadnout, zda k němu došlo pouze náhodou, anebo úmyslně. Nejinak tomu bude i poté, co izraelské kmeny postupně obsadí zemi a začnou ji obdělávat a stavět si na ní příbytky. Používání různých nástrojů, ale už i pouhé týmové práce s sebou nesly riziko, že dojde k úrazu, někdy i smrtelnému. V některých případech, kdy zemřelý byl pro rodinu jediným zdrojem příjmů, ale i lidské péče, přinášel tento fakt také vlnu negativních emocí, vedoucích na jedné straně k touze nějak se původci zabít pomstít, a na straně druhé ke strachu, že k tomu opravdu dojde. I v těchto kontextech je nutné chápat institut azylových měst a míst, kde byl takový člověk pod ochranou Boha do chvíle, než se ukázala pravda a spravedlnost.

19. února 2025

SDÍLENÍ*Deuteronomium 15–19*

Díky zrušení církevního zákazu soukromě číst a studovat Bibli, jakož i masivnímu překládání Bible do všech jazyků, k němuž docházelo zejména ve 20. století, a následné distribuci

mnoha misijními organizacemi se dnes tato kniha stala v různých překladatelských verzích dostupná téměř každému obyvateli planety. Přesto je však pro její pochopení nutno přijmout záměr, který této knize dal její autor. Podle křesťanské víry je to sám Bůh. Už v prvních knihách si čtenář může uvědomit, že nejen on dnes, ale ani dávný Žid nemohl rozumět všemu, co se sděluje, a nejen proto, že neuměl číst. Vykladač Bible byl v židovském lidu vždy přítomen, aby se uchoval nejen původní text, ale i původní význam. Velmi stručně shrnuto: Bible je nástrojem, který má vytvářet nový, Boží lid, řídicí se společnými pravidly, která nepřijal žádný parlament, ale stanovil je Stvořitel. Proto přečtené a vysvětlené Boží Slovo má pak následně doznívat v životech společenství, které ho společně zkoumá.

26. února 2025

220. PRAVIDLA PRO VÁLKU*Deuteronomium, kapitola 20*

Úplně jinak zní zákaz zabít člověka v době, kdy se neválčí, a úplně jinak tam, kde je vedena válka. Přičemž se těžko stanovuje i to, jaká válka a z které strany je vlastně spravedlivá. V rukou člověka je zbraň pokaždé vražedným nástrojem, který mu Bůh do rukou nedal. I taktó lze rozumět slovnímu spojení, že válka patří pouze Bohu, čili jde o posvátný úkon nikoli ve smyslu bohoslužebném, ale ve smyslu obsahovém: člověk by se do ní vůbec neměl pouštět. Co když ale zaútočí nepřítel? I ten je zde pojmenováván jako nepřítel Hospodinův, jelikož se postavil proti tomuto Božimu záměru a do války vstoupil. V tu chvíli má Boží lid ještě více přilnout ke svému Pánu a nechat se vést tím, co mu říká a k čemu ho vede. Jedině tím se může zabránit tomu, aby se války nestaly krvavou řezí pomstychtivého cyklu, z něhož se člověk sám vlastními prostředky těžko vymaní.

Podle katolické víry je eucharistie, tedy proměněná chlebová hostie, skutečný Bůh. Ježíš, který při poslední večeři vstoupil do chleba, podávaného apoštolům, je stejný i dnes v proměněném kousku, který přijímající dostává během podávání svatého přijímání. Podobně jako si tenkrát apoštolové nebrali z toho chleba sami, ale přijímali jej od Ježíše, ani dnes není dovoleno, aby se věřící sami obsloužili a vzali si z oltáře proměněnou hostii anebo se napili z kalicha, v němž je proměněné víno.

Jakkoli se to může někomu zdát moderní a přitažlivé, nikomu nedal Boží Syn právo cokoli měnit na tom, co on sám učinil a čím pověřil jedině apoštoly, kteří tuto misi pak předali svým nástupcům, z nichž se postupně vyvinulo novozákonní kněžství.

Se stejnou úctou, s jakou máme Ježíšovo Tělo, příp. i Ježíšovu krev přijímat, máme přistupovat i ke kouskům chleba anebo kapkám vína, které již prošly proměněním. Zodpovědným za tuto úctu je vždy kněz, který slouží mši a jenž má dbát na to, aby proměněné částičky nepopadaly na zem anebo se proměněné víno z kalicha nevyliło.

Stane-li se tak, náleží jemu, jinému knězi, jáhnovi, příp. pověřenému akolytovi, aby se o to postaral. Droby z hostií, částičky anebo i celé hostie, které nedopatřením či nešikovností podávajícího padnou na zem, mají být s úctou vysypány do kalicha, a je-li to možné, má je někdo z výše zmíněných požit. Není-li to možné (např. z důvodu možného přenosu onemocnění anebo přílišného zašpinění hostie), má se zničit materie, do níž se Ježíš proměnil, tzn. chléb. A to lze buď úplným rozpuštěním chleba ve vodě, anebo spálením, přičemž zbytky (voda nebo popel) mají být

uctivě vloženy do přírody. Pokud se jedná o prolité proměněné víno, je potřebné místo, kde se to stalo, uctivě očistit speciálním hadříkem, který se pak podobným způsobem zničí.

Toto vysvětlení může pomoci pochopit i to, proč by spadlou proměněnou hostií neměl zvedat nikdo jiný než ten, kdo svatě přijímání podává, stejně jako to, kdo může po skončení podávání eucharistie čistit nádoby, v nichž k proměnění došlo (patěna, miska, kalich...).

Pokračování Všeobecných pokynů k Římskému misálu ↓**PŘIJÍMÁNÍ POD OBOJÍ ZPŮSOBOU**

281. Svaté přijímání má plnější formu jako znamení, když se podává pod obojí způsobou. V této formě totiž dokonaleji vyniká znamení eucharistické hostiny a jasněji je vyjádřena božská vůle, podle níž nová a věčná smlouva je stvrzena krví Páně, i vztah mezi hostinou eucharistickou a hostinou eschatologickou v království Otcově.

282. Posvátní pastýři ať pečlivě připomínají věřícím, kteří se tohoto obřadu účastní anebo jsou mu přítomni, vhodným způsobem katolickou nauku o způsobu svatého přijímání podle tridentského ekumenického sněmu. Především ať věřící poučí, že podle katolické víry se i pod jednou způsobou přijímá celý a úplný Kristus a pravá svátost, a proto pokud jde o účinek, že není zkrácen o žádnou milost potřebnou ke spáse ten, kdo přijímá pouze pod jednou způsobou.

Dále ať je poučí, že církev, aniž by měnila jejich podstatu, má při udělování svátostí moc určovat nebo pozměnit to, co uzná za vhodné s ohledem na měnící se okolnosti, doby a místa, aby to lépe vyhovovalo úctě k svátostem a prospěchu těch, kdo je přijímají. Zároveň ať jsou věřící povzbuzováni k horlivější účasti na tomto posvátném obřadu, v němž jasněji vyniká znamení eucharistické hostiny.

Slavnostní otevření c. k. státní dráhy Praha – Olomouc v roce 1845 (pokračování v popisu zahajovací jízdy)

str. 90, slp. 2

Okolo jedné hodiny odpolední se za doprovodu výstřelů z kanónů, národní hymny a volání „vivat!“ bezpočetných zástupů dal vlak opět do pohybu. Od Pardubic až za Nový Kolín¹ trať stále pokračuje podél Labe, i díky velmi příznivým výškovým a terénním poměrům, které si kvůli zkrácení trasy vyžádaly jen dva průkopy před Týncem nad Labem a odstřel jedné skály. V půvabném ohybu se zde pak trať

str. 91, slp. 1

zaklíní mezi strmou skalní stěnu a Labe, na jehož protějším svahu se rozprostírá městečko Týnec. Vlak dále letěl podél hradeb Nového Kolína, kolem Českého Brodu, přes viadukt u Úval, prořal odedávna obávaný loupežnický les Vidrholec² a minul rybníky v Blatově, Běchovicích, Počernicích³ a Kyjích.

A to se již blížil k Praze, všude radostně a slavnostně vítán čekajícími zástupy. Skupiny lidí, které již předtím obsadily všechny cesty a svahy podél trati, byly stále hustší, četnější a pestřejší. A stále napjatější bylo očekávání cestujících, kteří se již tlačili u oken vagónů. A tu najednou trať opustila údolí, v němž byl dosud zakryt výhled na údolí Vltavy a na Prahu s bohatstvím jejích věží, na impozantní stavby Hradčan, na široký, skalami lemovaný meandr Vltavy s vilami, vesnicemi

str. 91, slp. 2

a z jejího klína vyrůstajícími, stromy pokrytými ostrovy, na Karlín s jeho okouzujícími domy či na rovině mocně se tyčící Invalidovnu.

Překvapeným, obdivným a nadšeným pohledům se otevřel věru okouzující a útěsný obraz krajiny! Více než tato grandiózní krajina však vyvolávala nadšení živá stafáž: stovky a tisíce lidí, kteří v pestrobarevném hemžení zaplnili louku na Invalidovně, všechna okna blízkých domů a svahy nedalekého Žižkova kopce.⁴

Příjezd slavnostního vlaku již předtím zvěstovala napřed vyslaná lokomotiva „Čechy“,⁵ na uvítanou hřměly z vrchu Vítkova kanóny, ale jejich dunění bylo ve vagoněch přehlušeno něčím jiným: hosté měli sluch jen pro radostné volání Pražanů, měli oči pro nadšené mávání jejich šátků.

Foto, transliterace, transkripce a překlad:
PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

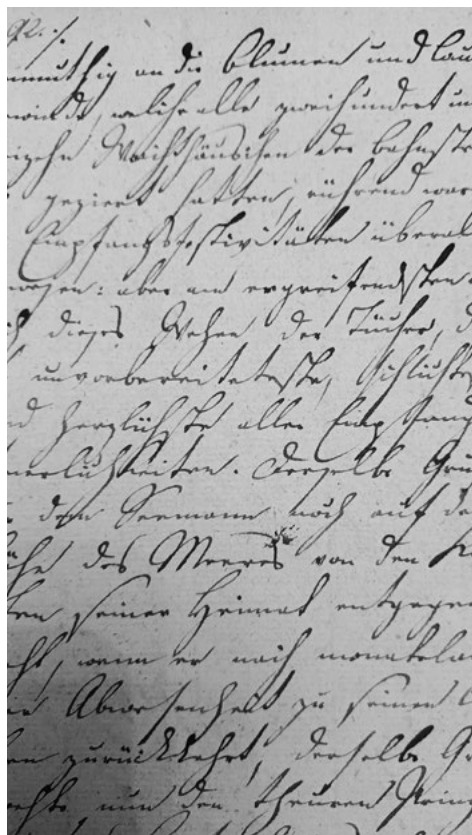
¹ V originálu Neukolin, tj. Nový Kolín. Pisatel měl na mysli dnešní Kolín (na rozdíl od nedalekého Starého Kolína, Altkolín).

² Tj. Klánovický les.

³ Tj. v Dolních Počernicích.

⁴ Tj. Vítkova.

⁵ V originálu „Böhmen“.

Úklid kostela / 1. 2. 2025

Kostel je místo, kam všichni můžeme přijít na mši nejen v neděli, ale kdykoli: je to náš společný bohoslužebný prostor, který jsme jako farnost obdrželi od našich předků a o který se také máme společně starat. V Bubenci neexistuje úklidová četa ani skupina lidí, kteří kostel čistí pravidelně. Střídáme se v tom úplně všichni. Aby však mohl úklid probíhat každý měsíc bez obav, zda přijde dost lidí, je vhodné vyplnit dotazník, který se nachází v zadu v kostele za lavicemi. Podle počtu vyplněných dotazníků se pak může vytvořit dvanáct přibližně stejně velkých skupinek, které se pod vedením Jakuba a Evičky postarají, aby bylo v kostele vždy čisto a útulně. Není to samozřejmostí. Tak prosím, přidejte se i vy, kteří jste zatím tento dotazník nevyplnili!

Žehnání svíci / 2. 2. 2025

V tuto neděli si připomínáme událost z Ježíšova života, kdy Panna Maria a svatý Josef malého Ježíška přinesli do chrámu. Starý Simeon, který v tom chrámě právě byl, poznal v tom dítěti Světlo, které přišlo na svět od Boha, aby vyvedlo z temnot nejistoty a bludů všechny, kteří chtějí přijít k Bohu. Stačí ho následovat. Proto se kdysi dávno zrodila tradice žehnání svíci právě v tento den. Svíčky mají i v době elektriny a různých dalších světelných zdrojů velký význam: jsou „živým“ světlem, do něhož se člověk může dívat a u něhož může přemýšlet. Decentní světlo zklidňuje. Aby se však z ozdoby stalo i světlo, v němž můžeme nalézt pozeňání, můžete si v tuto neděli přinést do kostela pozeňat svíčky, které si pak budete doma zapalovat.

Svatoblažské pozeňání / 3. 2. 2025

Kněžské pozeňání je pozeňáním rukou, které při přijímání svěcení byly pomazané posvátným olejem. Kněží mají žehnat. A při tom pozeňání vyprošovat lidem zdraví těla i duše. Ono pozeňání v den připomínky svatého Blažeje má ještě další rozměr: jde o pozeňání propojené s obrovským potenciálem duchovní síly tisíců a milionů modliteb a světcem, který pro víru v Krista položil život. Svato blažské pozeňání s překříženými svícemi je nejen tradicí, ale především darem, který uchovává katolická církev už od 4. století. V kostele svatého Gotharda se bude udělovat v tento den v 17 hodin. Pozor – před zahájením mše svaté se udělování individuálního pozeňání ukončí. Následuje pak totiž Modlitba za Guineu.

Katecheze Jubilejního roku / 4. 2. 2025

Jubilejní rok 2025 byl papežem vyhlášen nikoli jako tradice, ale na základě biblického textu. Je to vůle Boží, aby některé roky byly roky, v nichž se nemá člověk starat hlavně o své pozemské blaho, ale které má prožít jako upevnění své víry v Boha a svého vztahu k němu. Putování do stanovených chrámů je pouze jedna z možností, jak a kde si to můžeme uvědomit. Rok 2025 je pro naši farnost výjimečnou možností nenáročného oprášení si základních pravd víry. Dvanáct večerů na dvanáct vět z apoštolského vyznání víry. Únorová katecheze se bude týkat věty: „Věřím v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho.“ Co vlastně toto vyznání obsahuje a naopak, co není s ním slučitelné?

Mše za P. Karla Kratinu / 16. 2. 2025

Karel Kratina se narodil 15. února 1881 a v roce 1910 byl vysvěcen na kněze. Od roku 1941 byl sice penzionován, ale nadále vypomáhal jako kněz a katecheta především ve dvou kostelích: u Sv. Ducha na Starém Městě pražském a u Sv. Gotharda u nás v Bubenci. A právě bubenečský kostelník spěchal jednou na gestapo, aby ho udal, že během svých promluv, ale i mimo ně se neuctivě vyjadřuje o Hitlerovi a šíří protiněmeckou náladu. Pater Kratina byl v srpnu 1944 zatčen, o měsíc později postaven před soud, v prosinci odsouzen na smrt a v den svých narozenin na Pankráci popraven.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00, 10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa	14:30–16:45
--------	-------------

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek	15:00–17:00
-------	-------------

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška pěveckého sboru	pondělí 18:30
náboženství (5–8 let)	úterý 15:00
náboženství (3. třída)	úterý 16:00
náboženství (10–15 let)	úterý 17:15
modlitba růžence	úterý 17:00
biblický večer	středa 18:15
matky s malými dětmi	čtvrtek 9:00

AKCE MĚSÍCE ÚNOR

1. 2.	úklid kostela (8:00)
2. 2.	žehnání přinesených svící (9:00, 10:30)
3. 2.	svatoblažské požehnání (17:00)
3. 2.	Modlitba za Guineu (18:15)
4. 2.	katecheze Jubilejního roku (17:30)
4. 2.	modlitba za zemřelé (18:20)
7. 2.	výstav Eucharistie (17:00)
9. 2.	příprava k biřmování (15:00)
11. 2.	příprava na společný život (18:30)
14. 2.	pracující matky (18:30)
23. 2.	sbírka Halěrů sv. Petra (9:00, 10:30)
25. 2.	setkání varhaníků (17:30)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví. Variabilní symbol pro dar farnosti na provoz a konkrétní akce je: 5052018.

100 Kč

200 Kč

500 Kč